

[Handelsministeren.]

lade bevillingssystemet på åremål, når der er tale om udskænkning af stærke drikke. I og for sig er der vel ikke større forskel på et bevillingssystem og et næringsbrevssystem, der indeholder hjemmel til at udøve et skøn over ansøgerens personlige egnethed; men når et skøn skal udøves, er jeg med flertallet enig i, at det er at foretrække, at dette udøves af et folkevalgt organ. Jeg mener heller ikke, at erfaringerne taler for at forlade en ordning, hvorefter kommunerne har indflydelse på antallet af udskænkingssteder for stærke drikke og disses placering.

Jeg tror også, at det ædruelighedsmæssigt vil være et tilbageskridt at forlade princippet med bevillingssystemet på åremål. Jeg tror, at frygten for, at bevillingen ikke skal blive fornyet, afholder en del restauratører fra at drive deres virksomhed på uønsket måde.

En vis forenkling ligger der imidlertid i administrativ henseende i, at bevillingsmyndigheden henlægges til primærkommunen alene i modsætning til den nuværende ordning uden for købstæderne; men dette nødvendiggøres allerede af kommunalreformen.

Der skal altså også fremtidigt bevilling til, når der skal udskænkes stærke drikke. Man skal for at få bevilling i forvejen have næringsbrev i henhold til § 2. Bevillingen, der skal være knyttet til et bestemt forretningssted, påtegnes næringsbrevet af vedkommende politimester. Kommunalbestyrelsen afgør selv, hvor mange bevillinger den enkelte næringsdrivende kan få. Der åbnes således mulighed for kædedannelser også inden for dette erhvervsområde, og jeg forventer, at kommunalbestyrelserne vil gøre brug heraf.

Betingelserne for at opnå en alkoholbevilling indeholdes i forslaget § 14. Sammenholdt med betingelserne for at få næringsbrev svarer de til de hidtil gældende for at få bevilling i henhold til beværterloven. Man opretholder således kravene om, at de pågældende — respektive medlemmer af bevillingsansøgende selskabers bestyrelse og direktion — ikke må have udvist en sådan adfærd, at der er grund til at befrygte, at de ikke vil drive virksomheden på for-svarlig måde.

Aldersbetingelsen for at opnå alkoholbevilling er således efter forslaget som hidtil 25 år. Et mindretal er gået ind for en nedsættelse til den almindelige myndighedsalder. Jeg har fulgt flertallet ud fra den betragtning, at der er tale om et erhverv, hvis udøvere må være i besiddelse af en vis modenhed, men aldersgrænsen er dog et spørgsmål, der vil kunne drøftes i det udvalg, som jeg går ud fra vil blive nedsat.

Fremgangsmåden ved meddelelse af alkoholbevillinger er imidlertid som tidligere berørt blevet forenklet. Sagerne afgøres af kommunalbestyrelsen eller det eventuelt nedsatte bevillingsnævn, og der skal ikke længere ske bekendtgørelse om andragerne.

Som tidligere nævnt er bevillingsperioden i dag 5 eller 8 år, men efter forslaget overalt 8 år. Et mindretal er gået ind for en periode på 5 år. Jeg finder dog en 8-årig periode ubetænkelig, navnlig når der foreslås etableret en adgang til administrativt at fratage bevillinger i tilfælde af misbrug.

Som det vil fremgå af udvalgets betænkning, er et flertal gået ind for en ophævelse af det siden 1963 bestående finansieringsforbud, hvorved det forbydes drikkevarerleverandører at finansiere restaurations- og hotelvirksomheder m. v. Flertallets begrundelse er gengivet i udvalgsbetænkningen pag. 19. Et mindretal, bestående af butikshandelens, engroshandelens og industriens samt afholdsbevægelsens repræsentanter, har derimod stillet forslag om at skærpe de eksisterende finansieringsbestemmelser, dog at forbuddet kun skal ramme virksomheder med alkoholbevilling. Mindretallets begrundelse findes gengivet i udvalgsbetænkningens side 19-20.

De gældende finansieringsbestemmelser blev som bekendt indført ved lov nr. 241 af 7. juni 1963. Loven blev næsten enstemmig vedtaget. Kun partiet de uafhængige stemte imod. Jeg skal tillade mig at henvise til Folketingstidende 1961-62, sp. 3749-52, sp. 4382-4401, og 1962-63, sp. 1278-81, sp. 1715-32, og sp. 5513-28.

Begrundelsen for lovens gennemførelse var ønsket om at hindre, at store koncerner inden for fabrikationen og handelen med stærke drikke skulle skaffe sig dominerende indflydelse på dansk restaurationsliv, således som tilfældet er i England og en række